

Kel siiski on üks julge meel
Ja õiges uskus kindel meel,
Ja lodab selle armu peal
Kes taewas ellab illeweel.

Se ennast wähhel finnitab
Ja lesket hädda rõmustab.
Ta teab, et Issa tahtmata,
Ei ühtegi wõi sündida. —

Kel siiski südda raske sees,
Ehl wahhest on jo teise läes
Ja tahte koormat kandma peab,
Sel küll se hädda raskets lööb.

Sest selle aasta arru peal,
On mitmel lõtte süddameel,
Mis ei wõi ärra lustuda,
Waid iggawest jääb põllema.

Kus silmad ommal wastust leind
Ja rind on rinnast leigets läind,
Suu suule truust tõutand
Ja silma wessi pitsart pand.

Oh wõtte sõbrad mõttelda,
Kas sealt on terge lahutada?
Kas se peaks meles surema
Mis kord ni läinud ellama.

Eks saa seal südda lõhkema
Ja noorus illu närtsima,
Silm pealuu põhja wauma,
Pääw päwast rammu luitwama.

Siis murre raske wäega,
Tend surrub raske käega,
Et wimaks löbbus biehe
Saand nuttur lille nimmele.
Noh olgo lenda mis nüüd on,
Kül iggal ühhel omma loorm;
Se olgu meile teada ta,
Kord kõik saab rõmuts tullesma.

Sest se ei tulles juhtudes,
Waid taewa Issa tahtmises;
Kes küllalt teab mis ta teeb
Ja kedda hoiab, kedda lööb.

Siis sia jäjad, minnejad,
Nüüd finnitage süddamed
Ja lootke Issa armu peal,
Ta iggal aéal elab weel.

II.

Nüüd järstu rahhu päwades,
Mul ehmatuse sõnnumes,
Et pean kottu minnema
Ja Wenne maale reisima.

Ma põlle küll weel mõttelnud
Ei sõbrail ärra üttelnud,
Et kauaks nendest ärra jään
Ja jubba reisi pauna sean.